

[Krag.]

et stigende Prisniveau for Hjemmeindustriens Varer. Landbrugets Varepriser maa jo ikke følge med, det har vi faaet konstateret ved alle de Lejligheder, hvor vi har søgt gennem Forhandlingerne at tilvejebringe bedre Prisforhold for det danske Landbrug. Socialdemokratiets Stilling til dette Spørgsmaal lægges ogsaa for Dagen i disse Dage ved Kravet om billigt Flæsk til Hjemmebrug. Det er jo et Krav, som man vel forstaaer kan rejses, men som jeg ikke tvivler om i første Række er rejst for at afbøde Virkningerne af den socialistiske Ødselhed med offentlige Midler her i Hovedstaden, hvad jo Købbyen er et straalende Udtryk for. Kronen bliver, hvis denne Politik fortsættes, uanset hvor mange Vælgere man kan faa som Medløbere ved at forkynde en anden Politik, til syvende og sidst en Attrap uden Indhold. De, der frygter Kronesænkningen, gaar i Krone-sammenbruddets Tjeneste ved at gøre Regeringen Følge i dens Erhvervspolitik.

Saa siger man: Dette skal standses gennem Priskontrollen. Men hvad kan man opnaa gennem en saadan? Til syvende og sidst ikke andet, end at Varen forsvinder, at Rationeringen bliver Hamstringens Følgesvend, at vi rykker lige midt ind i hele Krigstidens økonomiske System igen. Det er jo ogsaa Socialismens Maal, men jeg har ikke tænkt det muligt, at det ogsaa var Radikalismens. Selv om det var Radikalismen, der stod i Spidsen for denne Politik igennem Krigsaarene, har jeg dog forstaaet Partiets Stilling til den saaledes, at den var Udtryk for en Nødhjælp i en Nødssituation. Men en saadan kan vi paa ingen Maade siges at være i under de nuværende Tilstande, hvis Regeringen var rede til at føre en Politik, der var Udtryk for Vilje til en sund Løsning af Tidens Spørgsmaal. Hvilke Følger en saadan Priskontrol vil faa for Prisniveauet for de Varer paa Hjemmemarkedet, der er fritaget for den fremmede Konkurrence, og som prismæssigt er uafhængige af Prisnoteringen paa udenlandske Markeder, ved vi jo alle. Imidlertid maa man spørge: Hvor mange havde virkelig positive Oplysninger om denne Politikens Følger, hvor mange var i Stand til forud for Valget at klargøre sig denne Politikens Forhold til Almeninteressen? Det var ikke mange; derimod var der saare mange, som i denne Politik saa deres egen Interesse varetaget. Naar jeg siger, at der ikke var tilgaaet Befolkningen almindelige Oplysninger om, hvad det var for en økonomisk Politik, Regeringen agtede at føre i den

nærmest kommende Tid — i hvert Tilfælde ikke i Enkeltheder —, og at de Veje, ad hvilke man vilde fæstne og udvide Valutacentralen, holdtes skjult, saa kan jeg begrunde denne Paastand med mine egne Erfaringer; thi det var med stort Besvær, det lykkedes mig at faa en Afskrift af det Valutaforslag, hvormed Regeringen havde forsynet Erhvervenes Repræsentanter under de fortrolige Forhandlingerne, der var ført med dem, og naar jeg mødte saadanne Vanskeligheder, vil man have let ved at forstaa, hvorledes det er gaaet de Tusinder og atter Tusinder af andre, som ved den Maade, Regeringen optraadte paa forud for Valget, blev holdt uvidende om, hvad Regeringen i Virkeligheden bar i sit Skjold. Jeg siger: Hvor mange har kunnet overveje Konsekvenserne af denne Politikens Gennemførelse, af Udvidelsen og Fæstnelsen af Valutacentralen, Konsekvenserne over for Samfundslivet som Helhed? De fleste har ganske sikkert indskrænket sig til at søge opgjort: Hvad kan jeg selv tjene paa Planen? — og saa har de stemt socialdemokratisk, fordi Socialismen er Egoismens Samfundsopfattelse, den er Egeninteressens Politik i Renkultur.

Det er den utilslørede Appel til Egoismen hos de forskellige Samfundsklasser, som har skaffet Socialdemokratiet dets mægtige Vækst. Men det er ogsaa Paakaldelsen af disse Særinteresser, som til syvende og sidst vil bringe det stolte Socialdemokrati — ikke mindre stolt efter Valgsejren den 22. Oktober — til Fald her i dette Land, ligesom det er gaaet i andre Lande. For Sagen er den, at engang naar man Kassens Bund, engang bryder Eruptionen frem af den stadig voksende Spænding mellem Samfundsklasserne, den Spænding, som er Socialismens sikre Følgesvend, som endogsaa er Grundnerven i selve Marxismen.

Det er Stemmekøbet, der Skridt for Skridt har skabt Socialdemokratiets Vækst. Først købte man Arbejderklassen, hvor man skaffede sig Tilslutning ved ensidig Lønpolitik, som tilsidesatte Hensynet — i mange Tilfælde i hvert Fald — til Arbejdets Værdi, Hensynet til Købeevnen, til Konkurrenceevnen, til Beskæftigelsesmulighederne. Socialismens Fagforbundspolitik er Arbejdsløshedens Fader. Derefter kastede man sig over det sociale Omraade med Overbud paa Overbud ved Gennemførelsen af de sociale Foranstaltninger, som i det sidste Par Menneskealdrer er tilvejebragt her i Landet; gennem en ublufærdig Forkyndelse af Egoismen som eneste Rettesnor